

Сборник съдебна практика

Дело C-212/15

ENEFI Energiahatékonysági Nyrt
срещу
Directia Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP)

(Преюдициално запитване, отправено от Tribunalul Mureș)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Производство по несъстоятелност — Регламент (ЕО) № 1346/2000 — Член 4 — Правна уредба на държава членка на последиците за непредявените в производството по несъстоятелност вземания — Погасяване — Данъчен характер на вземането — Ирелевантност — Член 15 — Понятие за „висящи правни спорове“ — Производство за принудително изпълнение — Изключване“

Резюме — Решение на Съда (пети състав) от 9 ноември 2016 г.

1. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Производство по несъстоятелност — Регламент № 1346/2000 — Приложим закон — Понятие — Правна уредба на държавата на образуване на производството, в която са предвидени последиците за непредявените в производството по несъстоятелност вземания — Включване — Данъчен характер на вземането — Липса на последици*

(член 4 от Регламент № 1346/2000 на Съвета)

2. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Производство по несъстоятелност — Регламент № 1346/2000 — Процесуални правила — Приложим срок за предявяване на вземанията — Приложение на националното право — Условия — Спазване на принципите за равностойност и ефективност*

(Регламент № 1346/2000 на Съвета)

3. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Производство по несъстоятелност — Регламент № 1346/2000 — Последици от производството по несъстоятелност по отношение на висящите правни спорове — Понятие за „висящи правни спорове“ — Производства за принудително изпълнение — Изключване*

(член 4, параграф 2, буква е) от Регламент № 1346/2000 на Съвета)

1. Член 4 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 относно производството по несъстоятелност трябва да се тълкува в смисъл, че в неговото приложно поле попадат вътрешноправните разпоредби на държавата членка, на територията на която е открито производство по несъстоятелност, предвиждащи погасяване на правото на неучаствалия в това производството кредитор да претендира своето вземане или спиране на принудителното изпълнение върху такова вземане в друга държава членка.

Всъщност, видно от член 4, параграф 1 от Регламент № 1346/2000, ако регламентът не предвижда друго, приложимият закон към производството по несъстоятелност и последиците от него е законът на държавата членка, на чиято територия е открито производството по несъстоятелност. Макар и да е вярно в това отношение, че в разпоредбата на член 4, параграф 2 от Регламент № 1346/2000, която съдържа списък от въпроси, уреждани от *lex fori concursus*, не се посочват изрично неучаствалите в производството по несъстоятелност кредитори, и вследствие на това — последиците от това производство или от неговото приключване за правата на тези кредитори, не би могло обаче да има съмнение, че тези последици трябва да се преценяват въз основа на посочения *lex fori concursus*. Всъщност тълкуване, съгласно което *lex fori concursus* урежда последиците от приключването на производство по несъстоятелност, включително чрез предпазен конкордат, и правата на кредиторите след това приключване, но не и последиците по отношение на правата на неучаствалите в това производство кредитори, би съдържало риск от сериозно засягане на ефективността на това производство.

Тъй като по принцип погасяването на непредявените вземания е допустимо, Регламент № 1346/2000, а *fortiori*, трябва да допуска и норма на *lex fori concursus*, в която се предвижда единствено спиране на свързаното с тези вземания изпълнително производство. В това отношение не е релевантно обстоятелството, че вземането, което е предмет на принудително изпълнение в държава, различна от държавата, в която е открито производството по несъстоятелност, е данъчно. Всъщност разпоредбите на Регламент № 1346/2000 не предоставят привилегирован режим на вземанията на данъчните органи на държава членка, различна от държавата членка, в която е открито производството по несъстоятелност, в смисъл тези вземания да могат да бъдат предмет на производство по принудително изпълнение дори и след откриването на производство по несъстоятелност.

(вж. т. 17, 20, 22, 29, 36, 40 и 41; т. 1 и 2 от диспозитива)

2. Поради обстоятелството че Регламент № 1346/2000 относно производството по несъстоятелност не хармонизира сроковете за предявяване на вземанията по делата за несъстоятелност, попадащи в неговото приложно поле, задача на вътрешния правен ред на всяка държава членка е да определи тези срокове в съответствие с принципа на процесуалната автономия, при условие че свързаните с тях правила не са по-неблагоприятни от правилата, които уреждат подобни положения във вътрешното право (принципът на еквивалентност) и че те не правят практически невъзможно или не затрудняват изключително упражняването на правата, предоставяни от правото на Съюза (принципът на ефективност).

(вж. т. 30)

3. Производствата за принудително изпълнение не попадат в приложното поле на член 15 от Регламент № 1346/2000 относно производството по несъстоятелност. Всъщност, прочитът на тази разпоредба трябва да бъде във връзка с член 4, параграф 2, буква е) от посочения регламент, който разграничава висящите дела от другите предявени правни искания на индивидуални кредитори. Така последиците от производството по несъстоятелност върху предявените от индивидуални кредитори правни искания, различни от висящите дела, във всички случаи се уреждат единствено от *lex fori concursus*. А производствата за принудително изпълнение на дадено вземане попадат в тази последна категория.

(вж. т. 32 и 35)